

Hostal Rich

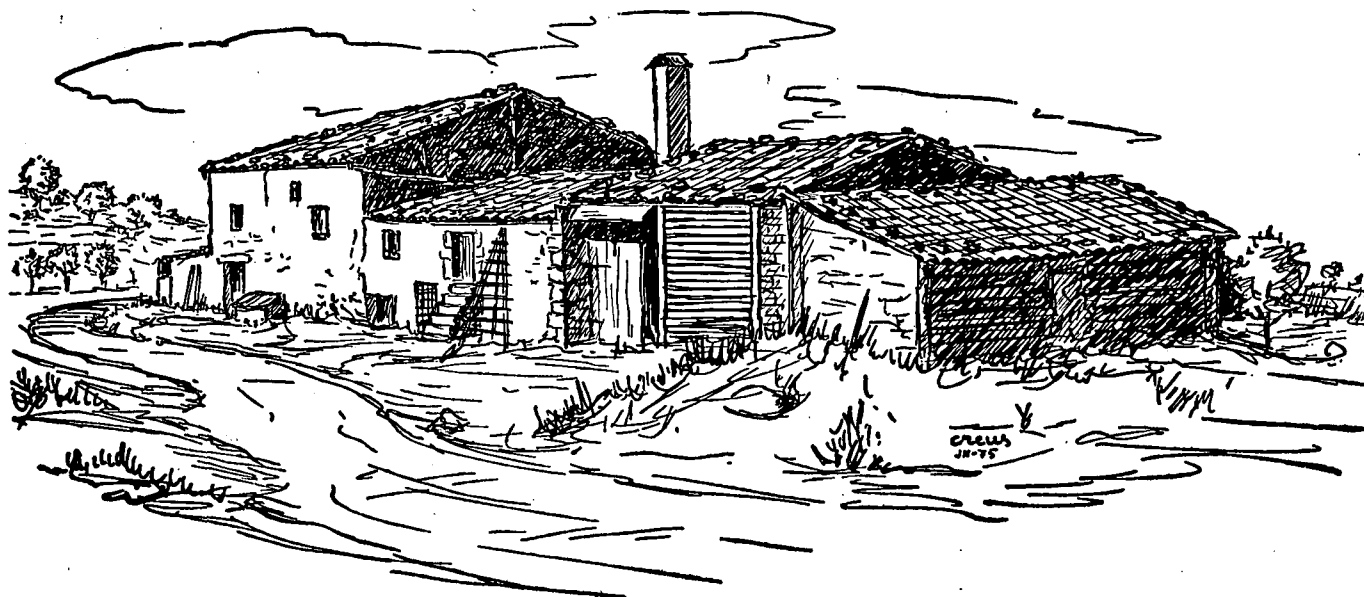
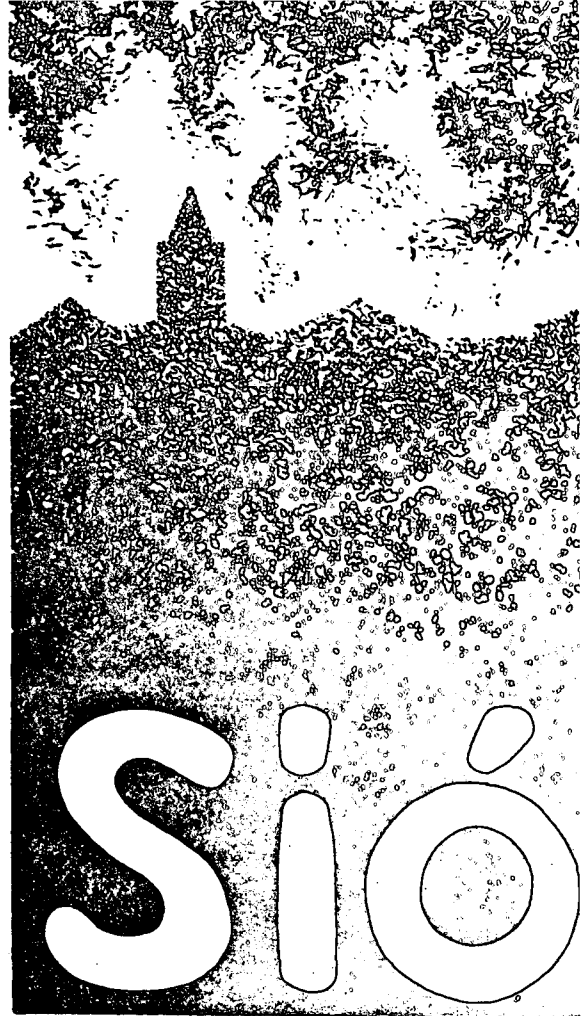
Esta masía mas bien sencilla, está construida en llano bajo, no disfrutando como otras, de la vista de grandes extensiones de terreno. Está situada también hacia el nordeste de Agramunt.

Su panorámica ofrece un aspecto de linealidad ya que en sucesión con la casa hay diversos cubiertos casi tan altos como la masía que son los únicos que en la actualidad son utilizados para guardar maquinaria, abonos y trastos para el cultivo de la tierra. La casa está deshabitada y como muchas de nuestras masías presenta ya los primeros síntomas ruinosos que son consecuencia de este abandono.

La fachada principal está en contacto directo con el exterior, estando rodeada por las otras caras con los corrales y cubiertos adosados a la casa. Puede observarse en la parte trasera la cisterna con que se proveían de agua potable para el uso cotidiano.

En cuanto a su aspecto arquitectónico, nada más elocuente que el grabado impreso, que al propio tiempo da una idea de la sensación anímica que actualmente produce al visitante el Hostal Rich.

Creus

Parlem-ne

El número passat de SIO parlava sobre si els del poble de Montclar volen agregar-se a Artesa de Segre i s'esmentaven una colla de dades que no sé com es poden explicar d'aquesta manera, o sigui que del que els de Montclar alleguen ningú no en pot creure res.

Primeramente ells haurien d'explicar tota la veritat, del perquè volen marxar d'Agramunt, però explicada amb el cap ben alt i si llavors l'Ajuntament d'ací no hi pot fer res, que facin ells el seu camí. Però allò de fer sortir els quilòmetres de carretera... que si n'hi ha un més cap ací a Agramunt que cap a Artesa... Amb els quilòmetres l'Ajuntament no pot resoldre res; però en les altres coses que hi juguen, sí que pot arreglar alguna cosa. Perquè la gent avui, qui més qui menys, ja no és tonto per creure certes coses, perquè francament, si li ve d'un quilòmetre, segons aquesta regla de tres per agregar un poble a un municipi s'hauria d'anar amb la cinta mètrica a la butxaca i em sembla que això per ara no serà pas així.

Jo francament voldria que el poble de Montclar continués essent d'Agramunt tal com és ara, perquè em sembla que tots en sortiríem beneficiats. Ara bé si ells creuen que a Artesa de Segre han de sortir més ben parats, allà ells però no n'hi ha prou amb que ho vegin així, ho han de tocar i assegurar-se'n.

Jo també demano a l'Ajuntament d'Agramunt que faci tot el que pugui perquè el poble de Montclar continui agregat a la nostra vila, però això sí, que estiguin tots contents, perquè si no han d'estar contents més aviat seran un destorb. Prenem per exemple la quitxalla: quan van al col·legi si els seus pares els han de pegar per anar-hi i ells hi han de plorar, penseu que aquells nens no aprendran res. Perquè tota la quitxalla que va al col·legi per aprendre i per ser homes el dia de demà, al col·legi han d'anar-hi cantant i rient, tal com han de fer els de Montclar per baixar a Agramunt: cantant i rient, i això serà un bé per tots per avui i pel dia de demà.

AMADEU AMIGO PLA

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Presidente del Ayuntamiento

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Crònica Municipal

A un quart d'onze de la nit del dia 2 de juny, començà el Ple Municipal corresponent al mes de Maig.

El cronista endevinà, més que oi, els assumptes de l'ordre del dia que el senyor Secretari anava llegint. No sabem si el Sr. Camarasa té el costum de llegir en un to tan baix o és que la presència del públic, 10 persones, minvava les seves facultats vocals. El cert, però, és la gran dificultat dels oients per entendre la seva lectura.

Tots els acords, que el lector trobarà en la secció «El Municipio», saprovaren sense votació i amb gran rapidesa. Tant és així que als vint-i-cinc minuts d'haver començat, el Sr. Batlle donava per acabada la sessió.

En el col·loqui que s'encetà a continuació, el públic exposà una sèrie de problemes candents a la nostra Vila.

Del problema que més es parlà fou el de l'ocupació de la via pública per garatges, tallers, bars, cotxes... Problema aquest que es va agreujant de dia en dia i que l'Ajuntament ja ha començat a ocupar-se'n, segons paraules del Sr. Vicens.

Es parlà també de les escombraries. Que si ara ja no és problema la seva recollida, si ho és la seva deixada al carrer que amb la col·laboració de gats i gossos fan que alguns indrets de la Vila ofereixin un llastimós espectacle.

Després de tocar alguns punts de menor importància es posà el final al diàleg entre el Poble i el Consistori. A un diàleg obert i esperançador.

BERTRAN

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar
Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

El dia 1 de maig una bandera catalana va onejar al balcó de la Delegació de Sindicats de la nostra vila. De gallardets i guarniments de balcons amb les quatre barres vermelles n'havien sortit altres vegades; però allò que es diu una autèntica bandera amb pal i drap, no tinc memòria d'haver-ne vist en cap edifici oficial d'ençà de la guerra. Segons informacions de la premsa provincial, també a Lleida va succeir el mateix: l'Organització Sindical va ser la primera d'exhibir una bandera catalana amb totes les de la llei.

Fets semblants són positius per afavorir la convivència. L'anomenada qüestió catalana, amb les seves derivacions més de quatre vegades ridícules, pot solucionar-se perfectament si es reconeix la realitat i no es dona a les coses més importància de la que tenen.

Vull referir-me concretament a l'ús de la nostra llengua catalana, verbalment i per escrit. Ben cert que avui ja ningú s'escandalitza de llegir un text en català; però en algunes reunions o actes públics encara alguna vegada ha semblat que muda més expressar-se en castellà. Això de «mudar» és un dir, perquè la raó al·legada ha estat la presència de persones oriündes d'altres regions, sense adonar-se que la majoria d'elles entenen perfectament el català, encara que no sàpiguin parlar-lo correctament. I també sense adonar-se que a la major part dels catalans presents se'ls posa malament el canvi d'idioma.

Per altra banda no m'avergonyeixo de dir que no em fan cap gràcia les persones que insisteixen d'una manera desmesurada en que s'usi i practiqui el català. Certament és recomanable que cada u s'expressi en la llengua pròpia, amb la qual fa treballar el seu enteniment; però si un fill d'aquesta terra escriu en castellà perquè no sap fer-ho d'altra manera, o simplement perquè li dóna la gana, allà ell! ¿No hem quedat que la llibertat és un dels ingredients de la democràcia? Aquests tals sovint en el propi pecat troben la penitència; a mi m'agrada el castellà, sobretot quan porta aromes del Pisuerga i del Manzanares; per quan només hi detectes eflusis del Sió, n'hi ha per apretar a córrer, literàriament parlant.

Per acabar em permeto fer un suggeriment a la nostra Corporació Municipal: ¿Per què als censos que es faran aquest any no s'hi afegeix una columna preguntant si l'interessat parla català habitualment? Seria ben allçonadora l'estadística i consti que la idea no és invenció meva. Ho he llegit al diari.

I S E T

LLIBRES COM A PREMI

Durant el mes de maig i seguint la norma de les Caixes d'Estalvis del país, la «Caja de Ahorros y Monte de Piedad» de Lleida ha repartit llibres entre alguns dels seus clients.

PRIMERA COMUNIO

El dia 8, dia de l'Ascensió, com és ja tradicional, la Parròquia celebrà la festa de la Primera Comunió. Aquest any foren 59 els nens i nenes que en participaren. D'any en any la Festa revesteix més característiques profanes que religioses. El que tindria que ser un acte íntim es converteix en una festa social que afecta a la economia, directa o indirectament, de moltes cases.

SANT ISIDRE

El dia 15, festivitat de Sant Isidre, els nostres pagesos celebraren la seva festa. Els actes celebrats foren els de costum. I si hem de remarcar quelcom, és la poca il·lusió que els pagesos posen en el principal dels actes: Els Tres Tombs. Llàstima.

CONCURS DE TRACTORISTES

El diumenge 18 al matí i en uns terrenys propers a la Vila es desenrotllà la Fase Comarcàl del Campionat Nacional d'Arada. Els quatre únics participants quedaren classificats en aquest ordre: 1er. Josep Maria Penella, 2on. Jaume Ramon, 3er. ex aequo Josep Maria Querol i Jaume Fitó.

VISITA

El dia 21 arribà a la nostra Vila per tal de mantenir un canvi d'impressions sobre les eleccions sindicals, el President de la Unió de Treballadors i Tècnics. L'acompanyaven dos Presidents de Sindicats i el Director Provincial d'Assumptes Socials.

HORARI DE VISITA

Ens comuniquen de Ca la Vila que tots els diumenges i dies festius el Cementiri estarà obert al públic de les 10 del matí a les 7 de la tarda.

Nota: Els altres dies de la setmana per entrar-hi com a estadant, serà necessari anar acompanyat pels empleats municipals a més de tots els requisits que la Llei mana.

CAMPIONAT

El Club de Tennis Agramunt ha organitzat un campionat entre els seus socis que es desenrotllarà durant aquests mesos d'estiu.

COLLITA DOLENTA

En el moment d'escriure aquest Quadern, la collita es presenta molt dolenta. La manca d'aigua i el temps fred i ventós s'han ajuntat per donar a la nostra Comarca la collita, suposem en aquest moment, més dolenta des de fa molts anys. A la crisi industrial s'hi ajunta l'agrícola, sector bàsic en el nostre país. Malament.

AGRAMUNTINS A LA RADIO

Una vegada més una representació artística d'Agramunt prengué part en el programa que Ràdio Tàrrrega emet cada mes, «Caritas en la Radio».

PRESTEC

Els quinze components de la Secció de Crèdit Agrícola de la Germandat s'han repartit un préstec de 1.280.000 pessetes concedit pel Banc de Crèdit Agrícola.

CORPUS

El dia 29 es celebrà la Festa de Corpus. Aquest any els carrers per on passà la processó estaven quasi orfes d'ornamentació floral. Les tradicions a Casa nostra, per bé o per mal, costen molt de conservar.

DIA NACIONAL «AMICS DELS CASTELLS»

El passat 31 de Maig, una expedició composta d'unes 100 persones de les províncies de Barcelona, Madrid i Almeria, pertanyents a l'Associació «Amics dels Castells» en el seu recorregut per la nostra província, giraren una visita a la nostra Església Parroquial de la qual quedaren gratament impressionats, així com també del nostre Mercadal.

SIO

S'OFEREIX estudianta per a donar CLASSES PARTICULARS d'E. G. B. i Batxiller, durant els mesos d'estiu.

Per a millor informació dirigir-se a:

IMMACULADA VICENS

Avda. M. Jolonch, 34 - Telèf. 39 06 83

L'Enric Brufau, socialista

En la conferència que el polític Joan Raventós ha donat darrerament al col·legi d'advocats, de Barcelona, Agramunt ha estat protagonista en els moments de més emotivitat, quan el conferenciant, a les acaballes del seu parlament, es referí al nostre malaguanyat convilatà, Enric Brufau. L'Enric era un home de gran lucidesa, de fonda humanitat i d'abrandat lirisme. Poeta i obrer, morí a l'exili. Poc abans, ja molt malalt, havia vingut a despedir-se del seu Agramunt. Els que vam tenir la immensa joia de sentir-lo parlar, no oblidarem mai el clima dins el què l'Enric batejava en trobar-se, un altre cop, amb totes les coses que feia tant de temps havia hagut de deixar i ara havia d'abandonar per a sempre més. Aquells dies van ser tot un poema vivíssim on l'home, la naturalesa i la Història es sumaven i es potenciaven. Al costat de la seva poesia, ens ha quedat el seu testament polític com una lliçó exemplar de la seva llarga i fecunda militança en el socialisme democràtic, que ara és recullit per tots aquells que, d'una manera o altra, parlen d'aquesta ideologia. «... i no disputarem mai amb ningú encara que valgui la pena. La disputa és estèril, és una mena de camí ple d'obstacles, perillós... No som cap partit: som una voluntat, som el vent reconfortant de la consciència... Som el vent de l'esperança». Per honorar-lo un cop més, permeteu que recordem un petit poema seu, tot ell idea pura de la més clara dialèctica: l'acció com a mitjà, mesura i fitó del nostre humanisme.

LA REU

Oh, reu sense rovell!
Oh, brill de llum girant la terra tridal
Ara sí que faràs els solcs ben drets
I per damunt del llom d'aquests guarets
hi obriràs, tota llarga, una ferida.
Oh, reu d'Urgell!
humida de saó. Oh, reu romana
que pentines els camps de sol a sol,
tu sí que, peonant per tot el sòl,
coneixes bé els camins d'aquesta plana!

La Coral a Tremp

Amb motiu de celebrar-se l'Aplec Coral de les Terres Lleidatanes en la seva dècima edició a la ciutat de Tremp, lloc escollit enguany per rebre aquesta magna manifestació cultural l'agrupació «La Coral d'Avui» es desplaçà el passat dia 1 de juny per tal de participar en tal esdeveniment.

La nostra «La Coral d'Avui» al llarg dels seus 9 anys de vida ha anat a 8 Aplecs

consecutius a saber: Balaguer, Tàrrrega, Les Borges Blanques, Flix, Agramunt, Andorra, Cervià i Tremp. Aquesta petita història representa un treball digne de tot elogi i més si anem mirant al nostre voltant, car han estat moltes les agrupacions que han nascut i perquè no han estat constants i sacrificats no han trobat el camí de la continuïtat. Per altra part és ben cert que «La Coral d'Avui» ha passat moments molt difícils però gràcies a la constància i sacrificis dels seus membres, ha superat qualsevol entrebanc que el destí, de vegades, imposa.

Bé, com anàvem dient el desenvolupament de l'Aplec ha anat estupendament, d'acord amb el programa. Han assistit un total de 26 agrupacions, de les províncies de Lleida, Barcelona, Tarragona i Osca. En quant al Concert es componia de dues parts.

Una primera part on tots els orfeons cantaven per zones (la nostra fou la V, juntament amb Artesa de Segre, Balaguer, Tremp i Castellerà). Les cançons interpretades: «Joia en el món», «Cants i rialles» i «Al vent».

La segona part fou un cant en comú i s'interpretaren: «Cant de la Senyera», «L'Empordà», «Cànon a la pau», «Muntanyes del Canigó» i «Oh Verge de Valldeflors».

Presenciaren el concert les primeres autoritats de la ciutat, així com el procurador en Corts Il·l. Sr. Joaquim Viola, juntament amb el nostre Sr. Bisbe, Joan Martí.

Al final, com a cloenda, el mestre Lluís Virgili, director de l'Orfeó Lleidatà, dirigí unes paraules als assistents, exhortant la llavor del cant coral, representada amb els cantaires. També per acabar es repartiren obsequis als directors, determinant que la propera trobada serà a Castellerà.

Jaume CUÑAT MATA

Festa de Sant Isidre

Amb motiu de la festa del seu sant patró, la Germandat Sindical de Pagesos i Ramaders, va organitzar diferents actes, dels quals destaquem els següents:

A les 11 i al temple parroquial, missa solemne amb assistència dels membres de la Germandat, encapçalats pel seu president, senyor Josep Fitó, i altres representacions locals. Va oficiar el sant sacrifici el reverent Manuel Galceran, el qual va procedir després a la benedicció de la maquinària agrícola, en els tradicionals Tres Tombs, que començant a la plaça del Pou i pel carrer de Guimerà, van recórrer el circuit urbà. El total d'inscrits en la desfilada fou de 120 tractors i es sortejaren 41 obsequis, cedits per entitats i cases industrials i comercials.

El primer premi consistent en un carregador de bateries, cedit per l'Ajuntament, correspongué al senyor Josep Castellà, de Puigverd d'Agramunt.

I el segon premi, un joc de claus, cedit per la Germandat Sindical, tocà al senyor Pere Balagueró, d'Agramunt.

En el repartiment de premis intervingué la senyoreta Maribel Artigues Llanes, acompanyada de la senyoreta Maria Teresa Sangrà Alvadó, ambdues membres del Grup Agrícola Juvenil local, el qual va contribuir notòriament en la bona marxa dels actes programats.

A la tarda i al Camp Municipal d'Esports, tingué lloc un encontre de futbol entre la «Penya del Camp», formada per pagesos, i un equip de l'empresa J. Martorell. El partit fou molt interessant i disputat, tant és així que els primers 45 minuts el marcador senyalava 0—1 a favor dels de cal Martorell, però després una forta reacció dels pagesos va inclinar els resultats a favor seu, acabant el partit amb un 3—1 favorable a la «Penya del Camp».

Jaume CUÑAT MATA

AGRUPICO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón (HUESCA)**
TEL 40 01 85

Direcció: RAMON INGLÉS (Crích)

Para buen servicio

Funeraria

(Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

got.
per Josep Ferrer

**NOSALTRES TRANQUILS, SEMPRE
HI HA UN PITJOR**

A Lluís Buñuel el director de cine, l'artista, dels més perfectes dintre de l'imperfeció humana

Agafem al parany el ratolí
i estem contents.
Però ignorem que tenim
rates grosses dintre de casa.
I anem a buscar
perquè ens posi pau,
al culpable del conflicte.
I no ens adonem,
que ens estem rentant
la cara amb un drap brut.
I no els hi fem por,
perquè saben que els n'hi tenim.
I no els preocupem,
perquè saben en el fons
que tampoc ens preocupa,
si fan o deixen de fer,
el que volen, com, i quan volen.
Tenim un pa a l'ull,
a l'ull de l'enteniment.
Ningú ens fumbrà a nosaltres
en el petit o en el poc.
Però en el gros,
en l'important,
ens deixen fumbre de mig a mig.
I ho trobem bé, normal.
Diem: Que podem fer-hi?
Perque som un xic,
sols un xic,
però un xic massa.
primmirats en la lletra,
I ens oblidem de l'esperit
Són ells: Els nans, els infants,
el demà qui ens acusarà.
Els ens diran il·lusos,
ells ens diran ingenus.
Ens ho diran, fins on nosaltres
no arribem a creure,
perquè no arribem
a veure, a captar,
perquè no hi veiem
més enllà del nas
Tenim d'anar més fons, més alt.
Tenim de desalienar-nos molt més
Si volem aproximar-nos
just al que cal: **AI CAUSAL**
El causal no és misteri.
¡Vinga, a treure tòpics,
a desmitificar!
Fins on, i en el que cal.
Vinga. posem fil a l'agulla...

El bilingüisme de Sió

El nostre Butlletí Informatiu és bilingüe. Això vol dir que accepta tota mena d'articles escrits tant en català com en castellà. L'idioma no és cap obstacle. Això, és clar, comporta uns avantatges, com poden ser un major nombre de subscriptors, més col·laboradors, una facilitat a l'hora de passar la censura... i, al capdavant una pluralitat lingüística que sempre és una riquesa.

Tanmateix es poden adduir unes raons contràries a l'ús simultani de dues llengües: ser i no ser al mateix temps, el que molts catalans escriguin un castellà catalanitzat, el que conviui els catalans a no esforçar-se en l'aprenentatge de llur llengua, etcètera.

La situació de bilingüisme no és ni de molt equilibrada en aquests moments. Dies enllà havien aparegut en alguns números tants o més articles en castellà com en català. Ara la situació sembla afavorir la llengua nostrada. Així, examinant el darrer número de SIO, abril d'enguany, hom veu una quantitat considerable d'articles en català.

		N.º	Pàgs	%
CATALA	Articles o notes	17	6	50
	rètols publicitaris	1	1/10	0'80
CASTELLA	Articles o notes	6	2	16'66
	rètols publicitaris	18	3	25
Dibuixos i fotografies		—	1	8'33

A més, fixem-nos que els sis «escrits» en castellà encara no ocupen, posats l'un darrera l'altre, unes dues pàgines (es tracta de: «Movimiento Demográfico», «Lluvia caída durante el mes», «El Municipio», la portada que parla de «Serralonga», «Sió, Boletín Informativo Municipal», i les breus ratlles de la facècia de la darrera plana). I per què les notícies que dona Ca la Vila («El Municipio») s'escriuen en castellà? Hi ha alguna necessitat imperiosa que els hi obligui? I per què la facècia, que moltíssimes vegades ens reflexa acudits locals, es fa en castellà? A més, el quadret que informa sobre la identitat de SIO també està redactat en castellà, igualment com la informació demogràfica i la informació de la pluja. Hom no pot pas al·legar que no s'escriu aquests «articles» en català per por de fer faltes ortogràfiques, puix la traducció de «La lluvia caída en el mes de marzo» no és molt complexa, que diguem!

Quant als rètols publicitaris, la cosa canvia radicalment. Així trobem incomprendiblement una desproporció que va de divuit a un. Per què aquest canvi? Es potser que SIO no va dirigit a les mateixes persones? La qüestió crec que valdria la pena d'analitzar-la pregonament. La societat de consum —amb ràdio, tele, diaris i tota la mandanga—, ens ha introduït al cervell la propaganda en castellà, i potser per això (hipòtesi que deixo per demostrar) a l'hora d'anunciar els ventatges que ofereix una botiga d'Agramunt ho fem en castellà. Per què, si en el noranta-cinc per cent, dels cassos el botiguer és català i els parroquians són catalans? Des d'aquestes ratlles vull encoratjar a tots aquells que posen propaganda a SIO perquè ho facin amb la llengua que normalment parlen.

Amb tot això no dic que el bilingüisme de SIO sigui pernicios. Es publiquen tots els articles, tant si estan escrits en català com en castellà. I això és bo. Ara bé, jo penso que fóra molt millor —i que ja és hora— que tota persona de parla catalana en el moment d'escriure ho fes amb la nostra llengua; així com la «redacció», en el recó on posa el seu «carnet d'identitat», com també la pàgina on el nostre ajuntament publica la informació oficial de la vila empressin el català. Es possible això?

JOAN, un jove d'Agramunt

TAULA RODONA AMB ELS PAGESOS

Mala collita:

El mundo agrario, mi mundo, ha sido el protagonista; un protagonista semi-inmovilizado por unos condicionantes sociológicos y políticos, cuyo papel ha sido bien delimitado. No ha tenido responsabilidades, pero tampoco triunfos; ha sido conformista y su conformismo le ha llevado a una situación que ama y... desprecia. Es feliz y a la vez esclavizado. Ha perdido un gran bagaje de valores que amaba y se siente insatisfecho en la superficialidad de la cultura ciudadana. Su economía está en peligro y carece ya de las clásicas armas del autoabastecimiento...

El text reproduït anterlorment forma part del pròleg d'un estudi sobre el tema «Ideologia político-agraria nacional», realitzat pel senyor Joan Novell Balagueró, de Montfalcó d'Agramunt, agricultor i estudiant universitari tot d'una peça. No es pot pas dir més en tan poques paraules per reflexar la situació en el nostre món rural. I si als factors crònics i permanents hi afegim els conjunturals degut a la mala collita que es presenta aquest any, el resultat és desolador.

ELS ASSISTENTS

Per parlar de la collita i en general de la problemàtica pagesa, la redacció de SIO va organitzar una «taula rodona» amb un grup de senyors que podem considerar representatius de l'agricultura de secà de la comarca: Josep Fitó Vicens, Josep Gassó Casades, Joan Fa Fauria, Josep Cahelles Ripoll i Diosdado Pont Brescó, d'Agramunt. Josep Abellana Roca, de Puigvert d'Agramunt, i Joan Novell Balagueró, de Montfalcó d'Agramunt. Per part de SIO hi assistiren: Jaume Bonet Boix, Josep Bertran Puigpinós, Pere Mora Giribet, Josep Farreny Ortiz i Lluís Pons Serra, amb la particularitat que els dos últims també són pagesos.

La conversa va resultar interessant i profitosa, no es va seguir cap ordre establert, les idees i les opinions van anar fluint a mesura que la cosa s'animava, es manifestaren diferències —més aviat de matís—, es va discutir i al final tots ens vam posar d'acord.

MITJA COLLITA PERDUDA

Objecte del debat eren les terres de secà de la nostra comarca més immediata: terres municipals d'Agramunt, de Puigvert d'Agramunt, d'Ossó de Sió, de Preixens i part del d'Ollola. En números rodons unes 15.000 hectàrees sembrades de blat en una tercera part i les altres deu mil d'ordi. Es va considerar que, de conjunt, solament es colliria la meitat del que s'hauria pogut arreplegar en una collita normal. Aquest 50 per cent de minva signifiquen 20.000.000 de quilograms d'ordi i 7.500.000 quilograms de blat, que valorats el blat a 9 ptes. quilogram i l'ordi a 8 ptes. ens dona la xifra de 227.500.000 ptes.

LES CAUSES DEL DESASTRE

Aquest any sembla que tots els enemics del pagès s'han posat d'acord per tirar la collita per terra: mala naixença, cuc, fred, sequera, vents... Ben cert que ha plogut algunes vegades; però al darrera han vingut els fred i la saó no ha aprofitat. O els vents han ressecat la terra, o més tard uns altres vents han foliat la florida... Han abundat les circumstàncies desfavorables i els resultats els tenim a la vista: la meitat de la collita perduda.

DESPESES ELEVADAS

Més d'un lector s'haurà fixat que amb tot i la reducció d'un cinquanta per cent en la collita, s'accepten uns rendiments globals de 1.500 quilograms de blat per hectàrea, i 2.000 quilograms en l'ordi. I si el lector, a més, està versat en estadístiques comprovarà que aquesta collita que es considera catastròfica supera la mitja nacional. I en conseqüència pensarà que els pagesos són uns ploramiques que sempre es queixen i criden el mal temps.

Aquesta possible reacció dels lectors es va discutir amplement en la «taula rodona» i van sortir una colla de raons a favor de la tesi catastròfica. No és el mateix cultivar cerealsací que a certes províncies de l'interior de la península. Ací són molt més elevades les despeses, a les quals ha de fer front el pagès, començant per la pressió fiscal i acabant pel cost de la vida. Parlant, parlant, vam fer llista del que costava cultivar una hectàrea de blat —ho detallem en un quadre apart—, i resulta que amb els esmentats 1.500 quilograms hectàrea, encara no n'hi ha prou per cobrir despeses; o sigui que amb aquest rendiment en apariència ben acceptable, el pagès hi perdrà quartos.

DESCAPITALITZACIÓ

I posats a parlar de costos va sortir allò de la descapitalització. Es ben cert que el camp està descapitalitzat, fins i tot les collites normals solament serveixen per fer la viu-viu i la descapitalització augmenta progressivament. El pagès només es pot fer la il·lusió que guanya diners no tenint en compte els costos que hauria de comptabilitzar si portès la seva explotació amb un criteri autènticament empresarial. Perquè a més dels diners que el pagès ha de treure de la butxaca per pagar llavors, adobs, carburants, productes fitosanitaris, jornals, contribucions, etc., també hauria d'assignar un interès al capital terra, reservar-se un tant per amortitzacions, assegurar-se un jornal a ell mateix per la feina material que realitza i destinar una altra partida a benefici empresarial. Però si el pagès es posés a fer massa números, no solament acabaria atabalat, sinó que apretaria a córrer, perquè no hi hauria manera de fer quadrar les xifres, més ben dit, quadrarien perfectament acceptant unes pèrdues reals a final de cada campanya.

Es per tots aquests motius que una collita esguerrada fa posar els cabells de punta al pagès; perquè no solament no guanyarà res per tal de subsistir durant l'any, sinó perquè necessita mitjans per preparar la collita vinent.

200 milions de pèrdua per la Comarca

Caldria sol·licitar que fos declarada zona catastròfica

MECANITZACIÓ EXCESSIVA?

Els pagesos assistents també van dedicar una estoneta a l'autocensura, concretament a la mecanització excessiva que immobilitza molt capital, sense treure del mateix la rentabilitat adequada. Sobre aquests punt es van manifestar diverses opinions, tots estigueren d'acord que moltes explotacions agrícoles de la comarca disposen de HP sobrants; però també es feu ressaltar que la labor agrícola és, primordialment, feina de temporada i en el moment oportú de realitzar aquelles labors els esmentats HP són necessaris. Seria diferent si el llaurar o el sembrar es pogués repartir al llarg dels mesos de l'any; però s'ha de fer en una època ben concreta i limitada, aprofitant les oportunitats climatològiques.

ASPECTES HUMANS

A més ací hi juguen altres factors i cal tenir una visió de conjunt. La problemàtica pagesa no és solament econòmica, té també uns aspectes humans i socials. Si només atenguesim el punt de vista estrictament econòmic, arribaríem a la granja colectiva d'àmplies dimensions, a la socialització o al comunisme. Però aquesta solució, ¿quins resultats donaria al treure l'al·licient individual, fins i tot en l'aspecte econòmic? El camperol a més de pagès és home i la condició humana exigeix quelcom més que la pura rentabilitat, mesurada en béns materials. A l'home cal respectar-li la seva llibertat d'obrar, la seva capacitat d'iniciativa, la seva dignitat com a persona. Es en l'empresa familiar on tots aquests valors humans queden més salvaguardats, i si acceptem l'empresa familiar hem d'acceptar un tractor, més gros o més petit, a cada casa.

POLÍTICA DE PREUS

Quins són els problemes de fons de la nostra agricultura, estructurada en explotacions familiars? La pregunta va donar lloc a moltes intervencions i podem resumir les conclusions d'aquesta manera: No és satisfactòria la política seguida fins ara de subvencions, primes, ajudes, etc., que solament serveix per tancar forats i pretén tenir els pagesos contents, com la quixalla quan se'ls dona un caramel. Tota la política de l'Estat s'hauria de replantejar de cap i de nou. El primer pas i més immediat hauria d'ésser assegurar al pagès un preu remunerador pels seus fruits, un preu basat en els costos reals de producció. És indiferent que això s'aconseguís a través d'intervencions o bé influïnt indirectament en el mercat, l'important és que el pagès pogués cobrar pels seus productes el que realment li costen, més un raonable benefici.

CRÈDITS I COOPERATIVES

Altres metes a lograr serien, posem per exemple, un crèdit agrícola generós i a llarg termini, perquè els pagesos solament poden fer una collita a l'any. S'hauria de fomentar encara més l'acció cooperativa, si bé en aquest punt el pagès hauria de superar el seu individualisme, no regatejant esforços, ni negant col·laboracions.

També hauria de millorar tot el que fa referència a la seguretat social, posant al pagès en les mateixes condicions beneficoses que disfruten els altres sectors laborals.

PLANIFICACIÓ

Tampoc estaria de més una planificació a llarg termini, perquè els pagesos sovint van a la deriva i pocs càlculs poden

fer més enllà de la collita propera. Que no torni a succeir allò de la contingentació del blat, que va suposar un «càstig» pels agricultors que havien obeït les consignes d'incrementar la producció de cereals-pinsó. Després d'uns anys de fer ordi, seguint les directrius governamentals, s'establí el contingent de blat basant-se en la producció bladera dels quatre anys anteriors... Tot un poema!

POTENCIAR LA JOVENTUT

Es posà de relleu d'una manera especial, que per afavorir l'agricultura s'hauria de potenciar l'acció de la joventut, dels joves amb una decidida vocació agrícola. Una bona mesura seria facilitar el traspàs de les explotacions a mans dels joves, sempre més innovadors i dinàmics que els pagesos grans, assegurant a aquests darrers unes adequades pensions de jubilació. També s'haurien de reduir al mínim els impostos en les transmissions hereditàries, de pares a fills, sobretot quan es tracta d'empreses familiars.

CONCENTRACIÓ D'EMPRESES

Es deixà constància que a la nostra comarca, d'una manera natural i progressiva, les empreses agrícoles van augmentant de tamany, adequant-se a la dimensió òptima. Les explotacions petites desapareixen poc a poc i afavoreix aquest procés la possibilitat de treball en altres sectors laborals, sense necessitat de moure's de la comarca. La presència de la indústria també pot donar lloc a l'establiment d'una agricultura marginal, practicada a hores extraordinàries.

LA PLUJA DARRERA

Tot va ser convocar la «taula rodona» amb els pagesos i començar a caure aigua del cel. I la pregunta sorgí, espontània: «Millorarà la collita la pluja de darrers de maig? Els presents es mostraren escèptics, «l'aigua sempre és bona; però aquest any ha arribat massa tard», «solament servirà per ajudar-lo a ben morir, que de mort ja ho està de totes maneres». No obstant es reconegué que «el gra que hi ha acabarà de granar més bé».

Finalment tots els presents consideraren convenient que, a través de les Germandats Sindicals, s'hauria de sol·licitar que la comarca fos declarada «zona catastròfica». En realitat ho és.

PROMEDI DE DESPESES

	Pessetes
10 hores de tractor, a 300 pessetes hora	3.000'—
200 quilograms blat llavor, a 9 pts. quilo	1.800'—
800 quilograms adob, a 9 pessetes quilo	7.200'—
Herbicides	300'—
Màquina recolectora	2.000'—
Despeses diverses i imprevistes	1.000'—
TOTAL PESSETES:	15.300'—

La Galería Nacional de Kassel en sus nuevas instalaciones

Para los que trabajamos en ella ha sido una sorpresa satisfactoria el que un año después de su inauguración en el castillo de Wilhelmshöhe, la cifra de visitantes haya pasado de los doscientos cincuenta mil (250.000), para los habitantes de la ciudad ha sido mayor sorpresa todavía, pues después de tantos años de espera ha sido recompensado tanto trabajo y dinero que ha costado recuperar unas obras importantes y exponerlas al público y que por falta de espacio estaban almacenadas en un antiguo edificio, museo también, que fue provisionalmente equipado después de la guerra para exponer lo más representativo de la colección, en este edificio estaban expuestos unos doscientos cuadros, en sus nuevas instalaciones pasan de seiscientos. Mientras en el antiguo museo sus instalaciones provisionales tenían mucho que desear, en su nuevo destino se ha partido de la base de hacer un museo claro, comprensible con una visión nueva de cara al visitante, sin tanta cantidad de cuadros colocados a la tun-tun y que sólo sirven para desorientarle en vez de ayudarle.

Otros factores hay, que han hecho que su éxito haya sido tan rotundo, sus modernas instalaciones en el castillo, en medio de un parque natural que por sí solo en verano atrae una gran cifra de visitantes de todas partes; su colección; compuesta de 17 Rembradt, además de Rubens, Jordaens, Franz Hals, van Dyck, los primitivos alemanes, la escuela italiana está bien representada y algunos españoles tal como Ribera, Murillo, Cerezo, Cano, Collantes, cuenta también de una colección muy importante de arqueología instalada con los métodos más eficaces que hoy día se cree más oportuno para su mejor información y comprensión.

Otro éxito ha sido la guía para niños y niñas de los 9 a los 12 años, que dos días a la semana tiene lugar con la tutela de dos señoras que con ello se han ganado la simpatía de todos, publican también un pequeño catálogo ideado especialmente para los pequeños, cada número está dedicado a un cuadro solamente, con un mapa donde se detalla la ciudad en la cual el pintor ha nacido o en donde ha pasado la mayor parte de su vida. Ese es uno de los trabajos más positivos que tienen lugar en la Galería, hacer que el método pedagógico sea fácil y asequible a quien va dirigido.

Para finales de este año contará Kassel con otro museo, la Nueva Galería, en ella se albergarán las pinturas del siglo XIX y la contemporánea, además de las obras de los pintores que hayan nacido en la ciudad; tendrá también unas salas dedicadas a la parte Gráfica y otra dedicada a pintores que no tienen posibilidad de exponer en otros lugares.

No quiero con este criterio hacer propaganda, sólo quería exponer unos hechos concretos: antes de sus nuevas instalaciones, la cifra que visitaban el museo no pasaba de cincuenta mil.

Sin la guía para los pequeños muchas personas que les acompañan, quizás nunca se hubiera interesado por esta rama de la cultura.

José LETAMENDI
KASSEL (Alemania)

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

Fets i interrogants

Seguint amb aquesta tasca de posar de relleu alguns petits defectes que, com es veu es poden anar solventant, avui seguiré amb uns quants punts:

— Em pregunto si fóra possible arranjar les voravies («aceres») d'alguns carrers més freqüentats, puix alguna persona hi ha caigut, havent-se trencat algun os, la qual cosa no hauria succeït d'estar la voravia ben enrajolada; d'això en són exemple els carrers avinguda Agustí Ros, Jaume Mestres, etc.

— També sembla que amb l'arribada del temps calorós, els colors de les plantes alegra el nostre entorn. Potser fóra hora de tornar a «replantar» les flors i altres plantes a la plaça del Pou, on el dia que s'inaugurà feien molt de goig moltes flors que ara, pel temps i per altres coses, han desaparegut.

— A l'avinguda Jaume Mestres es va estrenar una nova il·luminació, la qual cosa fou un gran encert, però resulta que encara s'hi troben les restes arqueològiques de: les antigues llums. Potser ja es podria començar a treure, fins i tot traslladar els antics fanals a altres indrets de la vila que estan mancats d'il·luminació.

— Malgrat es varen col·locar unes papereres molt polides per tots els carrers de més trànsit, sembla que encara els vianants no acabem d'avesar-nos a la gran utilitat que representa tenir unes papereres per tota la vila, la qual cosa representa unes cafreres més nets. Una mica més de bona voluntat per part de tots i l'esforç de pensar, en el moment que tenim un paperot per llençar, que hi ha unes papereres per aquest ús.

OBSERVADOR, un jove d'Agramunt

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25

Teléfono 21

BOSOST (Valle de Arán)

Tramitaciones,
Automóviles,
Pasaportes y
Expedientes
en genera

Gestoria
FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

FIBAL

Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Plaza del Pozo, 14

Teléfono 39 07 36

AGRAMUNT

El Pont del Sió

Possiblement no descobrirem res de nou al plantejar en aquest breu article un problema que té Agramunt des de fa un quant temps, més concretament d'ençà que el parc d'automòbils s'ha vist tant augmentat, i que va seguint a ritme creixent d'una manera constant.

En moltes ocasions en pobles i ciutats que estant travessades per un riu més o menys cabdalós, els costa de saltar aquesta natural barrera i la població queda restringida dins un marc estret i apretat que l'ofega i l'impeix creïxer i desenrotllar-se.

Ací a la nostra vila no és pas aquest el cas, ni el problema, sinó un altre ben diferent i és que l'eixampla d'Agramunt es va començar i segueix a bon ritme, malgrat haver de saltar el Sió.

Potser sigui degut a no tenir un cabdal d'aigua massa abundós el que ha permès saltar-lo alegrement; però això ací avul no interessa gaire en aquest cas; el que si realment importa és que s'ha de travessar el riu mitjançant un pont, com si d'un gran riu es tractés, i aquest en el nostre cas és el que salva el Sió, i és un pont vell i antic i per demés petit i del tot insuficient pel tràfec que avui ha de suportar.

A l'època que va ésser construït devia resultar capaç i de prou cabuda per la quantitat i volum dels vehicles que en aquella època el transitaven; però des de fa uns anys ha esdevingut tan petit i, sobretot, tan estret, que ja constitueix una temeritat travessar-lo en segons quins dies i a certes hores.

Concretament, quan arriba el bon temps i de manera notable els dies de festa, al calent de la tarda, quan és més pròpia l'hora de passejar i fins a la nit, és gairebé una proesa passar el pont passejant, puix és una batalla entaulada entre dits vianants i alguns esperitats automòbils que circulen atentant contra la integritat d'aquells que per força omplen la calçada, i tot a causa del petit i estret que esdevé l'antic pont del Sió, en el braç de carretera que uneix el Pla del Pou amb la carretera de Tàrraga.

És aquest un problema que, com dèiem abans, estem segurs que molts l'han pensat i, per tant, no el descobrim pas, només el posem senzillament a la consideració de tothom, perquè es prenguin les mesures necessàries per protegir almenys els peatons, i després i com més depressa millor, donar una solució definitiva a aquest coll de botella que cada dia que passa va resultant més estret.

J. DE AÑALA

Leñas y Carbones
F. Santamaría e Hijos
Santa Esperanza - Tel. 390387

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO MES DE MAYO

NACIMIENTOS:

Angeles Burgos Veiga dia 25

DEFUNCIONES:

Jaime Pla Jofre dia 9 86 años
Andrés Ingla Baró » 14 53 »
José Paris Soldevila » 15 2 meses
Martín Balastegui Cano » 23 79 años
Teresa Puigpinós Pascuet 28 85 »

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE MAYO

Dia 6	2'3 litros m. ²
» 7	0'3 »
» 9	1'5 »
» 10	9'2 »
» 11	0'5 »
» 22	4 »
» 23	3'3 »
» 24	3'6 »
» 26	11 »
» 27	3'5 »
» 28	27'5 »
» 30	1'5 »
» 31	1'5 »

Total 69'7 litros m.²

El Observador: DIOSDADO PONT

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRERERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Vaillieur Sastre

Rvda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Rememorant la Campanya d'Àfrica

Ara que l'Àfrica torna a estar d'actualitat, amb motiu de la qüestió del Sahara, ens ha semblat oportú publicar les experiències viscudes pel senyor Silvestre Bonet en la guerra del Marroc, l'any 1921.

Providencialment encara ens trobem ací a la vila tres supervivents d'aquell desastre de l'any 1921: En Ramón Penella (Balcells), del regiment de Navarra n.º 25, i en Josep Garriga (jubilat de la Farinera) i el que subscriu del regiment de La Albuera n.º 26, tots de guarnició a Lleida. Del regiment de La Albuera n.º 26 es feu un batalló de la quinta del 1920 i part de la del 1919, en total 800 soldats, a més *jefes*, oficials i classes. Ens reuní aquella boníssima persona D. Dalmiro Rodríguez Pedré, coronel del regiment, la despedida fou al pati del Seminari, ens féu un discurs patriòtic i no pogué dir gaires paraules ja que les llàgrimes vingueren als seus ulls. Com alguns poden recordar encara, aquell gran militar fou membre del Directori del general Primo de Rivera.

Ens concetraren als *cuartels* de Tarragona durant un mes i allí de *bulos* i mentides no en volgueu més, fins i tot ens digueren que retornaríem a Lleida perquè tota la zona de Melilla estava pacificada i reconquistada. El dia 3 d'octubre de 1921 embarcàrem rumb a l'Àfrica amb el vapor «Jaume II», en total dos dies de travessia i abans de desembarcar al port de destí ja estava tot guanyat! Emperò les nostres orelles molt fines sentiren els trets allí prop, al «Barrio Real de Melilla». Els moros quasi s'atrevien a atacar la ciutat i sort que dos dies abans havien desembarcat altres batallons expedicionaris i pogueren fer retirar als *mojamets* als poblats de Nador i Segaugau.

De totes passades els guerrillers del *cabecilla* Abd-el-Krim s'enfilaren a la gran muntanya del Gurugú. Aquesta serra està situada ben prop de Melilla i en conseqüència s'havia de reconquistar, ja que amb dispars de màuser i d'artilleria haurien fet la vida impossible a la guarnició d'aquella ciutat.

Es formaren tres columnes amb un total d'uns vint mil homes integrades per molts batallons, a l'objecte d'acordonar tota la muntanya del Gurugú i copar a totes les forces d'Abd-el-Krim. El resultat no diré que fracassà; el nostre batalló estava en primera línia, emperò al costat de Melilla; en canvi el batalló de la Princesa n.º 4 el col·locaren al darrera de la serra, lloc més

fàcil als moros per escapar-se. L'ofensiva fou terrible, les fropes pujaren i anaren acorralant els guerrillers. Aquelles feres d'Abd-el-Krim es tiraren com a lleons damunt les metralladores i els fusells dels soldats del batalló de la Princesa; tant per aquest batalló com pel nostre aquell foc era el primer de la guerra. Les forces mores caigueren a centes crivillades, emperò aquells pobres soldats també foren víctimes de les fogonades i de les gúrnies que portaven aquells fanàtics i no s'emportaren les metralladores d'aquell batalló perquè cremaven de foc. Moltes forces d'Abd-el-Krim lograren escapar i el batalló de la Princesa quedà desfet al comanament dels pocs oficials i sergents que quedaren.

La muntanya del Gurugú fou reconquistada i s'emplaçaren bateries d'artilleria per guanyar Nador. Aquelles columnes eren manades pel general de la barba blanca Miquel Cabanelles i pel general Sanjurjo, i s'ordenà l'atac contra aquell poblat. Amb el nostre tinent coronel senyor Joan Riera Villalobos, valent i agosarat amb el seu cavall blanc, reconquistàrem Nador i Zeluan. Emperò els trobàrem tots incendiats, la carretera que conduïa a aquests poblats grans era intransitable, uns deu quilòmetres a tocà-tocà de camions cremats i sota les carroceries estava ple de soldats cremats amb gasolina.

El capellà castrense mossèn Joan Sanmartí, que teníem al batalló, anava resant els responsos a mesura que anàvem avançant per cada cantó de la carretera recordo que vaig posar-me al seu costat per a contestar i respondre en aquelles tristes cerimònies. Al poblat de Zeluan trobàrem dues cantineres penjades a la paret i amb els pits tallats. I a continuació s'anava avançant, fent valls per colgar aquells màrtirs.

(continuarà)

Silvestre BONET

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7-2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08

CHOCOLATES JOLONCH

Putxinellis Claca a Guissona

Josep FARRENY

(Una primera impressió feta a correuita després de la representació).

A l'amic Lluís Cortés un home inquiet, a la seva esposa, i als altres amics de Guissona.

Qui són aquests putxinellis estranys, aquests sers o ninots d'expressió fixa, que ens recorden a tants sers per tots coneguts, que representen a tants tarannàs diversos, qui són sí, aquests putxinellis tan personalíssims? Són els «Putxinellis Claca» d'en Joan Baixas i Teresa Calafell de Palautordera.

En aquests personatges ens hi veiem retratats tots un xic, en més o menys mesura, són part del nostre passat, que és passat i també serà demà, són part com eren, som, serem i seràn com ells; tradició, patrimoni del més viu, a la qual influència no ens podem sostreure. Són la llavor que ens ha fet a nosaltres, i que nosaltres trametem, deixarem per al demà.

Tots sabem què són putxinellis i per a què, i per a qui són: Es cosa de nans. Això ho diem amb un deix, amb una rialleta irònica que com en moltes altres coses el que diem és veritat, però en un sentit invers, vull dir, no per a nans, amb un sentit despectiu, sinó valoratiu. Un nan és un nan, però si l'home esdevé un nan sense deixar de ser home, ja no és un foll, sinó més home. Amb perdó per aquestes breus divagacions, fins un xic filosòfiques —de filosofia d'ènar per casa— vull afegir, sense exagerar-ho gens, que els «Putxinellis Claca» no necessiten «claca», doncs l'aplaudiment és espontani, viu, sincer, perquè és mèrscut. És un gran, excelent espectacle, diríem, per a gent jove sense edat, o sia, JOVE, o si voleu —mai millor dit—, per a gent jove, compresos, entre quatre i vuitanta o més anys.

Parlar de la representació, parlar del text de les obres, del muntatge, de les troballes artístiques, dels ninots, de la seva composició, la riquesa dels seus vestuaris, la il·luminació, els sons, els objectes, le teles o esquinzalls, que ajuntats, formen vells tapisos multicolors. Un simpatíssim drac que llença foc per la boca, ell sol, és una autèntica obra d'art. Castells, muntanyes, i els

moviments, els gestos, salts dels actors —perquè ací cal parlar d'actors en el millor sentit de la paraula— tot l'esmentat ens portaria a escriure llargs textos per estudiar, valoritzar, tots i cada un dels elements variats de que es compon tan extraordinari espectacle, que és per a veure'l senzillament.

Hom no dubta en equiparar «Putxinellis Claca» a qualsevol obra d'art de les de més qualitat, en qualsevol de les diverses modalitats conegudes. No hi ha concessions de cap tipus, no faig l'elogi que es fa de vegades per a premiar un esforç, una bona voluntat, que per desgràcia no acaba d'aconseguir el que es proposa. Serà sens dubte molta la lletra que se'n derivarà de les seves actuacions, perquè això no es veu, no en surt, no abunda, no diré gens, però si sols una mica, per desgràcia.

Fou una pena que, avui, dia nou de maig, a Guissona, a l'Ateneu, unes escasses dues-centes persones tant sols —gairebé tots gent menuda; algunes mares més que pares— poguessin degustar un espectacle tan important i senzill, que satisfieu a tots, petits i grans, i que presentat amb la col·laboració d'Omnium Cultural, el portaren a Guissona dos matrimonis joves, pares de família, els quals és lamentable, que s'hagin de rascar de la butxaca —per dir-ho com diem per ací— unes mil pessetes, perquè la gent es veu, que no està de romanços. El que no són pessetes... Diem: Home s'ha de viure, no?

Que hi farem, les coses van així, no es pot culpar ningú, però és una pena que passin eixes coses, que ens deixem portar, o fer, o desfer d'aquesta manera. «Putxinellis Claca» van, dintre d'uns dies, als Estats Units, per una llarga gira d'uns tres mesos, al setembre tornaran. Quina fora que, per la nostra Festa Major, en el tradicional espectacle per a la gent menuda que se sol fer cada any, els poguéssim veure ací. He de manifestar que el delegat del nostre Casal Agramuntí, senyor Bobet, es persona a Guissona per assabentar-se de les condicions per a fer-los venir. També un delegat del nostre Ajuntament tenia de venir i no pogué fer-ho. No cal dir que al senyor esmentat i a un servidor, ens plagué molt l'espectacle, tan com als menuts de Guissona. Forem tots nans aquest dia.

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunyalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES *Viladós*

Salón

Riart

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerá, 14 Agramunt

CHOCOLATES JOLONCH

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Mayo, adoptaron los siguientes acuerdos:

ADQUISICION VEHICULO RECOGIDA BASURAS.

Dar cuenta del convenio suscrito por el Sr. Alcalde con la Empresa Ros-Roca S. A. para el suministro de una carrocería Modelo Minor Pack MK de 7 m.³ de capacidad.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. Francisco Pinós Creus para colocar canalera en la terraza de la casa sita en Ntra. Sra. del Socós

A D.ª Dolores Ros Vila, reparación del tejado en casa calle Merced, 16

A D. José Bertrán Puigpinós, pavimentar almacén de los bajos casa Carretera de Artesa s/n.

A D. Juan Bertrán Pujol, pintar fachada casa calle Sió, 37

A D. Ramón Poch Sala, diversas obras interiores en casa calle Aspi.

A D. Juan Llurba Vicens, construcciones naves y servicios de una industria en Carretera de Tárrega.

A D. Ramón Plá Vicens, obras interiores en la casa sita en Avenida Mariano Jolonch, 13.

Al mismo, ampliación ventana en corral sito en Extramuros del Castillo.

A D. Agustín Gassa Sorriugué, arreglo escaleras y obras interiores en casa de la calle Estudios Viejos.

A D. Jaime Argelich Montané, reparación tejado casa sita en calle Castillo, 25.

A D. Diosdado Pont Brescó, apertura puerta y rectificación de otra en la fachada de la casa sita en C. Castillo, 51.

A D. Magín Galcerán Padullés, reparación tejado y obras interiores en casa Arrabal de S. Francisco.

A D.ª Natalia Guáu Gomá, obras reparación terraza y tejado casa calle Zapatería.

A D. José Huguet Puig, construcción de un pavimento bajos casa Avenida J. Mestres.

!! RENOI !! EN COMPTES DE TROBAR CARGOLS.
NOMES EN TROBEM QUE CARGOLATS.

A D. Teodoro Melero Gazquez y esposa, construcción de una Vivienda de Renta Limitada Subvencionada en la partida «Clos.»

A D. Sebastián Bernaus Solé, obras interiores en casa Avda. Jaime Mestres, 25.

A D. José Cahelles Ginestá, para conectar canaleras casa calle San Juan a la red de alcantarillado.

TOMA DE AGUA POTABLE.

Se conceden los derechos de una toma de agua a D José Antonio Alcalá Llop, D Miguel Figuera Fontanet, D.ª Concepción Amores Caserres, D. José M.ª Ariaca Ros, D. Francisco Cuberes Boixadera, D. Ignacio Villalta Gilabert y D. Jacinto Mitjavila Molins, en la Urbanización «Verge del Socós» y D. Juan Llurba Vicens, en Carretera de Tárrega.

LETRERO LUMINOSO

Se autoriza su instalación a D. Juan Gros Suelvas en calle Guimerá, 32

PENDONISTA PROCESION CORPUS

Se nombra a tal fin a D. Seguis mundo Bertral Serra.

SUBVENCION ALMENARA

Se concede una subvención de 120.000 pesetas al Barrio de Almenara en concepto de aportación municipal a las obras de construcción de un Depósito de agua.

INSTALACION TOLDO

Se autoriza a D. Gabriel Ortiz Xandre la colocación de un toldo en Avda. Agustín Ros.

TENDIDO CABLE ELECTRICO

Se autoriza a Fuerzas Eléctricas de Cataluña, S. A. el tendido de un cable subterráneo de 25 kv. a E. T. 524

CUENTAS Y FACTURAS

Se aprobaron varias por un importe total de 820.773 Ptas.

¡ATENCIÓN SEÑORA!

Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.

Es un consejo de

Tintorería safas

Sió, 29

AGRAMUNT